

A. 13510

III. anne.

1895—1898.

Glumeres.

Luuletanud

Anton Suurkask.

Wiljandis, 1901.

a. 13510.

EL 32539

Glumerel.

1895—1898.

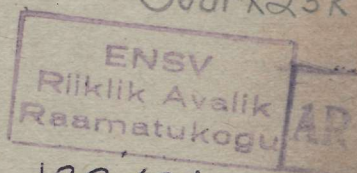
Luuletanud

Anton Suurkask.

Wiljandis, 1901.

Ar 901
Suurkask

133401 x

Дозв. цензурою. — Юрьевъ, 26. Мая 1901 г.

Mu suurem õnn.

Muud suuremat õnne siin ilmas
Ei enam teagi ma,
Kui seda, et isamaa kasuks
Wõin otsani töötada.

Ja seda tundmust mu põuest
Ei keegi kiskuda wõi,
Sest Looja ju sündides mulle
See tundmuse hingesse löi.

Ta ühes mu eluga kustub,
Kui hauda wiaakse mind, —
Kui lõpeb kõik inimlik püüe,
Kõlm, tundmuseta on rind.

Wiljandis, 1898.

2. Maikuu hommikul.

Roosad pilwed taewa serwal
Palistatud tule kullal;
Udu wärjud wetest tõuswad,
Kaugel õrnad pilwed sõudwad.

Järsku kaowad roosa wiired,
Päike pillub kulla kiired
Aratades ilma üle —
Viikaw elu algab jälle.

Tuulgi nagu unest ärkab,
Puude lehtis tasa kohab;
Linnud wärskendatud häälel
Kiitwad Loojat laulu keelel.

* * *

Nurmelt kostab: nõõ ja nõõ!
Maganud on künni töö, —
Külwil kärmelt sähwib käsi,
Enne sööki ta ei wäsi.

Kari õuest wälja sammub,
Mõni mullik rõõmsalt ammub.
Koer see sörgib kõige ees,
Taga kõnnib karjamees.

Palamuse-Kaareperal, 14. aug. 1895.

3. Meiu igatsus.

Sala igatsuses waatan
Sini-taewa piirile,
Tasa waitjed palwed jaadan
Kaugele mu peiule:

Miks nii kaugele kallid wiibid?
Miks mind lased leinata?
Kas ju uues armus kõnnid —
Hingad teise rinnala!

Armufadeduses surra
Wõiksin mina Sinuta, —
Sest, mu kallid, wõta tulla
Tagasi, mind waigista!

Laiuse-Sadala, 29. aug. 1895.

4. Suwine öö.

Taewas selge, tähe sära
Wilgub hõbe paistena ;
Waifinud kõik mürin, kära,
Rahus uinub wäsinud ilm.

Waikses toome wõsantikus
Lakjuteleb õitse-lind,
Talu ligi, kase salus,
Laulab õitjel wäike neid.

Oh kui kenast kõlab kofku
Õõpifuga neiu laul,
Millest suitwad linnud rõõmu
Tundwad paksus okstes, puul.

Mits siis minu hing ei peaks
Selles ilus õõgama — —
Ufna lahti jätan õõseks,
Uinun õndjalt magama

Jäärjas, 31. mail 1895.

5. Isamaa.

Isamaa, isamaa
Sinuga nii õnnis ma,
Sinuga kõik hädad wõidan,
Mure muljutused heidan
Endast ära wiimiseni,
Rõõmus olen surmani.

Isamaa, isamaa
Sinuta ma õnnetu !
Sinuta ma hädas siplen,
Mure muljutustes wintslen.
Sinuta rõõm kadunud,
Lahked laulud waifinud.

Isamaa, isamaa
Ei wõi sinust lahkuda!
Ikka sinu radadel
Tahan tungi töötades;
Suigun ma fõrd surmale,
Wõta mind su hõlmasse!
Piliistwere-Giftweres, 9 sept. 1895

6. Rahu!

Rahu! oh kui magus sõna,
Nagu paradiisist trõöst!
Ei siis elumeri mõõra
Enam tormi kaugest hoost.
Rahu, rahu, kust ka mina
Saaksin teda omale!
Ah, küll oleks ilm siis kena
Tuhat fõrd' mu silmale.
Aga, rahu minuist kaugel,
Ei saa sõbraks temaga...
Õnnetuse pisar laugel —
Äkki rändan rõõmuta!
Karulas, 12 sept. 1895.

7. Weel ikka!

Kui õnnetuse fare käsi
Kõik lõhub, mis mul kallis on,
Waim siiski mul ei roidu, wäsi —
Weel tean ma, kus õitseb õnn...

Seft et mu purunewas rinnas
Weel ikka leida armastust,
Nii nagu jurnud kõrbe pinnas
Kesk-ööd on tunda palawust.

Wiljandis, 28. okt. 1895.

8. Wanad ihkamised . . .

Toho ime, mis mu rinnas
Nagu sinep kipitab!
Rahutust ma tunnen endas,
Põues nagu lainetab.

Saan ju aru — wanad ihked
Südanit jälle täidawad,
Wanad ihked, wanad püüded — —
Tiivad mulle kaswawad.

Tüvis, 6 now. 1895.

9. Talwel.

Pehme lumi katab maad,
Näha wete pinnal jääb, —
Loodus nagu leina sees
Kurw on pika talwe ees.

Linnukene laane sees
Siutsib külmas kaebades:
„Käes on wali talwekuu,
Mis weel maitseb minu juu!“
Ära kaeba linnuke,
Jälle tuleb kewade.
Sindgi walwab Looja film,
Loidust annab talwe ilm.

Paankülas, 16 now. 1895.

10. Kuused!

Südanit lõhestawad hääled
Gesti kodus kostawad,
Nagu pörgu-pilli keeled
Kohutawalt winguwad.

Kuuled, kuidas klaasi kõlin
Täidab meie isamaad!
Kuuled, kuidas wande helin
Lõhub püüded auusamad! . . .

Oh, kuis wiletsus ja waesus
Paistab wastu igalt poolt, —
Rahwal suur on raha puudus,
Tõdtes leida wähe hoolt.

See kõik nagu oleks tõusnud
üles igawesest hõst!
Meie isamaale jõudnud
Baharäti põrgu tööst . . .

Wändras, 27 mail 1896.

II. Mis ma olen paha teinud?

Mis ma olen paha teinud,
Jlus neiu Sinule,
Et Sa oled tule pistnud
Südamesse minule?

Näeksid seda tule loitu,
Mis mu pües mässamas,
Ohmatades wõtaks karju:
Appi! ta on põlemas.

Oma süüdi heaks tehes
Tõttaksid mind aitama,
Aga, tule ligiduses
Plahwataksid põlema.

Siis me mõlemad, kui tuled
üheks leegiks ühineks,
Ja me igatsejad hinged
Leiaks rahu õndsuseks.

Wändras, 27 mail 1896.

12. Kõik on petlik!

Petlik oled ilma elu,
Inimesi võrgutad,
Saadad häda, saadad valu,
Siia sinna wintsutad.

Petlik oled magus lootus,
Noore hinge võrgutus!
Arakadum õnne ootus —
Kõik on wilets jambitus!

Petlik õiefeste ilu
Metsas, nurmel, niidix pääl;
Armas roosi lehte wilu,
Aga — ofas peitub sääl.

Petlik, jah kõik petlik ilmas,
Muutlik nagu Jürikum
Meel mul hale, pisar silmas —
Waiki, waiki laulu juu!

Tallinnas, 9. juunil 1896.

13. Ainult ühte . . .

Ei ma enda kasust hooli,
Ega ihka auustamist;
Ei ma ial ette maali —
Tulewikus hiilgamist.

Ainult ühte aga soowin,
Ainult ühte ihkan ma,
Ainult ühte omal' walin:
I s a m a a l e t ö ö t a d a !

Kullamaa Maidlas, 10. juunil 1896.

Hoolas arupidamine,
 Mõistlik asjaajamine
 Annab tulu toimetusel,
 Otsa teeb su oimetusel.

1896.

15. Weel käsi werine.

Kord sirge roosi-wõsu latwas
 Lõi õitsma dieke;
 Ja oli otsata mul armas,
 Lõi ihkust hingele.

Oh kuidas kastes, koidu fullas,
 Ja ilul sätendas,
 See täitis minu rinda õnnes
 Ja südant paisutas.

Ei enam jõudnud taltsutada
 Ma ennast miskil moel,
 Waid tahisin roosi omandada
 Nii julgelt, kindlal käel.

Kätt roosi poole sirutasin,
 Wars puutus peosse —
 Ei, walus! — kae weristasin —
 Oh fina furi ofas! . . .

Nüüd olen õppinud ma tundma,
 Et roos on ofkane . . .
 Ei lähe enam teda murdma,
 Weel käsi werine!

Reilas, 14. juunil 1896.

16. Surnu aial.

Siin õnnis rahu, waikin'd tüütaw kära,
Siin magusasti puhkab wäsiind rind;
Siin lõppnud waesus, rikkus, elu sära,
Siin kadund kurjus, kadeduje wing.

Siin otjas uhkus, inimline iha,
Siin unustatud elu mure, rõõm;
Siin kadund põlgatus, otja saanud wiha . . .
Siin, siin on igawene rahu rand!

Ridalas, 2. juulil 1896.

17. Eesti linnamäe waremetel.

Ma waatan Eesti wana linna mäe,
Mind huwitab weel tema asu paik . . .
Kuid järsku särab film, mu waim nii äge:
Mits kadund kants — kõik haualine, wait?!

Mu filmade eest waob nagu wari —
Waim kauge minewiku ilma näeb:
Mäel ilus kants; ta ümber rüütsli kari . . .
Koor, wana, kantsis wõitlusele säeb.

Siin wanad mehed sirged, pead hallid
Nii targalt kantsi kaitstjaid juhivad,
Ja noored mehed, nagu tüsed tammed,
Täis julgust, waprust filmad särawad.

Ka hellad eided, woorus, auusus palgel,
Ja karsid neiud ime-ilusad,
Siin aitasiwad mehi sõja algel,
Neil sõja õnne Taaralt paluwad.

Mäe ümber aga kihab rüütsli kari,
Nad werejänus wõitlust algawad;
Neil katab keha hiilgaw raudne wari,
Eest kantsi pääle julgelt tormawad.

Kaudriie puudub Gesti kantsi kaitstajal,
Kuid siiski julgelt, wapralt wõitlefid —
Lõid rasked haawad mäest üles tungjail,
Meid sadadena surma paiskafid.

Küll faua, faua, wäimata käel
Siin waprad mehed kantsi kaitsefid,
Kuid siiski, lõppemata rüütli wäel,
Kõik waprad mehed surma maitsefid.

.
.
.
.

Küll faua, faua, wäga faua sidus
Ränk orja-ahel Gestirahwa käed!
Nii mitu korda rahwas ära kadus,
Kui laastafimad hirmsjad sõja-wäed.

Kuid siiski jälle — häwitatud kännust
Lõi rahwas kaswama ja kosuma.
Ka wägew kofkas põhja mere rannast
Meil' kuulutas: „Prii olgu minu maa!“

Siis pudenedes langes orja-ahel,
Siis kadus waimu piinaw pime öö,
Siis Gesti pinnal, Soome kenal lahel,
Prii oli rahwas, lõppnud orja-töö . . .

.
.
.
.

Badis-Kloostri juures Gesti linnamäel, 20 juunil 1896.

18. Waiki maru!

Tasa, tasa torm ja tuul,
Miks nii hirmsalt mäsjad ja?
Oksad lõhud maha puul,
Kõigi vastu armuta.

Waiki, waiki kole tuul,
Waiki! hirmul on mu rind.
Waiki! palub minu huul.
Waiki! rahwas kardab sind.

Ei ta waiki, kolel jõul
Mühab kärkiwamal kõul:
Näitab, nagu tahaks ta,
Ilma feha hufata!

Väänemere-Kõrgasaarel, 25 juulil 1896.

19. Sõda.

Püis paugub, suurtükk müriſeb,
Mööd mööga vastu kõlab,
Suits taewa all, maa wäriſeb —
Nüüd süda hirmsast' möllab!

Kuis weri woolab ojana
Ja jurnud seiswad kihis,
Weel mõni wõitleb eluga,
Sest kuul ei trehwand ſihis.

Hurraa! on kuulda, tule loit
Lööb üles — linn ju põleb . . .
Me ijamaal on hiilgaw wõit —
Auumärki saab, kes elab. —

Räbina-Lokutal, 12 sept. 1896.

20.

Mäed sa, kuidas wahul woolab
 Oja, kiwi-rikkal teel,
 Wägew jõgi aga liigleb
 Pikkamisi jelgel weel.

1896.

21.

Magu tuul, mis puudes fohab,
 Kiirest üle nurme wuhab :
 Nii on laimu jutu faja
 Ilmas üürifese aja.

1896.

22. Soowimine.

Elu saatus kalk ja kare
 Raskest rõhub rändajat ;
 Teel on takistuste ware,
 Tuhat kurja kiujajat . . .
 Annaks haridus mull' tiivad,
 Loodus raudse rusika :
 Siis tõest takistus ja waewad
 Jäeksid maha forraga.
 Siis ma tiivad sirutaksin,
 Lennaks üle mägede,
 Raudsel käel wirutaksin
 Rada läbi pilwede . . .

Wõnnus, 23 sept. 1896

23.

Kewade ei kaua festa,
 Bea möödas die aeg ;
 Önn ei kaua rinda tõsta,
 Kiirelt kaob rõõmu päew.

1896.

24. Maimufene.

Maimufene, marjukene,
Laula ikka õiefene.
Sulle taewast andi antud
Wanemuise kannel kantud,
Sest siis oma lauluga
Wõta kõiki rõõmusta.

Maimufene, marjukene,
Armas wäike neiufene,
Laula rõõmu-roosid õitsma,
Danne päike selgelt paistma;
Laula laened lahkuma,
Kaasik tasa lajoma.

Maimufene, marjukene,
Taara-Taadi taimefene,
Laula nii et kurjus kaob,
Waenlus wilu hauda waob;
Laula maailm lehkama,
Lilled ilul puhkema.

Wiljandis, 1. okt. 1896.

25. Rahu ingel.

Tasa, — ma kuulen üht salalist kaha';
Waat puudes on imelist walgustust näha...
Tasa, tasa, oh tasa kõik olgem! . . .
Laul kõlab — näe tuleb... nüüd paigale jäägem —
Oh taewalik walgus ja imede selgus,
Oh tule! me juurde jõe wäheks . . .
Meil rinnas ju loitab mis eluwäe algus . . .
Oh tule, et uueks kõik lähöks! . . .
Ta liigub — ta tuleb . . . nüüd tasa, oh tasa!
Jah ingel, näe ingel on taewasel telgil;
Me ümber kõik sõtendab nõidlikul helgil.

Tuul waitib, — üks jala õõg mahedalt puhub...
Kas kuuled, just helinas riie tal kohab?
Ta räägib, ta räägib! . . . Kas kuulete sõnu?
„Wæn kadugu, rahu toob elule mõnu!“
Näe, jälle ta läheb, ilm pimedaks muudab;
Silm waewalt tee rada weel seleta suudab...
üks imelik mütsak — ma ärkan ja ärkan —
Kõik unes see oli! nii õhkades märkan.

Wiljandis, 16. nov. 1896.

26. Armastus.

Dh armastus, su püha suurust
Ja taewaliku tunde kõrgust
Ei ükski seletada mõi.
Sa oled tundmus kõrgest ilmast —
Kui lehwid läbi meie hingest
Etis õndsus meie rinda jäi.
Dh armastus, sa kallis asi,
Weel magusam kui kärje-mesi
Sa meie südamele.
Su wägi kujuk maisest elust
Me waimu, awab taewa ilust
Meil paradiisi õndsuse...
Sa kõrge wõim, maailma wõitja,
Kõik ühenduses kokku kõitja,
Su tegewus on lõpmata.
Sa ikka puhast armu tulda
Too südamesse nagu fulda,
Mis hülgab ilma otsata.

Wiljandis, 11. nov. 1896.

27. Lusti pidud.

Tühjus,
Jah tühjus on lusti pidudes,
Pidulistel kiimalus filmades.
Sest iga pidu pall —
Suur narrilaste wall!

Põlgtus,
Jah põlgtus asub rinnasse,
Kui juhtun pidu kärasse...
Ihm lihab narra täis
Kell' pole tolfu päis!

Wiljandis, 10. nov. 1896.

28. „Homme olla Märdi õhta.“

Homme olla Märdi õhta,
Kuulsin rahvast rääkiwat.
Ega noori muidu nähta
Lippa, lappa nõeluwat.

„Santimine olla hüwa,
Noored mehed rääkisid,
Saawat süüa, palju juua, —
Maske riideid passisid.

„Märdi-sandi käik on hea,
Noored neiud plaanisid,
„Mitmel noorel mehel pea
Pöördaks... palju mususid!“

Nõnda täna õhtu kuulsin
Palju, palju rääkiwat, —
Uga mina — tafa naersin:
Kõik nad narrust teeniwad!

Wiljandis, 8. nov. 1896.

29. Karksi lossi warematel.

Siin rujuks langend müüri tombud näha
Ja luide prügi iga sammuga pääl.
Mul taha wärin tungib läbi kaha,
Mu kõrwu kostab tume, waimu hääel:
„Miks seisad mõttes ära neetud pinnal?
„Miks põlastades siit ei põgene?
„Kas rõhumist ei tunne oma rinnal,
„Kui tead, mis siin on kandnud Gesticlane?!“
Ma tean küll, — nii sõnan wastust andes, —
Kind raske, filmad haleduse wees:
Siin kaua, ränka orja-ahelt kandes,
On wõdrast orjan'd waene Gesticimees!
Weel kostawad mu kõrwu piitsa plaksjud,
Weel kuulen piina keldris wingumist . . .
Weel näen, kuidas lossi weetaks maksjud
Ja rahwas toidab ennast haganist! —
Jah tuhatkordsed koleduse pildid
Siin minu filmade ees keerlewad — —
Ja prügis kõdunewad surnu fondid
Just südant lõhestawalt hoigawad! . . .
Kui filmad aga lõune poole pööran:
Näen lossi serwal walget kirikut,
Siis kohe nagu wabastatult hingam,
Ja lepitatult waatan waremaid.
Ka lahkudesgi õnnistades käed
Ma waremate üle sirutan:
Sa Jsa taewas, kes kõik targalt säed,
Su tahtmist mööda waenlast õnnistan!

Karksis, 20 okt. 1896.

30. Julgustaw hääel.

Kui elu raskus wahel rõhub
Mind rängasti ja lootus kaob,
Ja kadetus mu plaanid lõhub,
Kõik hoolas töö kui wette waob.

Siis kuulen julgustava hääle,
Mis kõrvasse mull' sohistab:
„Weel ära nõrke! Dnne mäele
Su töö Sind ford ka tõusentab.“

Siis weel mu roidund, wäfind rinnas
Lööb elu himu loitama, —
Ma tunnen: weel on elu hinnas
Ja hakkam jälle wõitlema.

Karksis, 21. okt. 1896.

31. Reisisiise himu.

Kui näen sügisel ma linde
Siit kauge maale tõttamas,
Siis tõuseb rinnas äge tunde,
End käsi kisub rusikas':
Miks pärast on mind elu köitnud,
Et wangina pean waewlema,
Kui aga loodus rinda täitnud
Mul reisi himu tulega! —

Karksis, 21. okt. 1896.

32. Wana asi!

Noormees neiul' truudust wandus,
Musiutades hoidis kaendlus.
Ütles: „Ennem päike kustub,
Kui et minu arm Sull' jahtub! „

Mõned päewad mööda läksid,
Beiul uue neiu näitsid —
Kellel' jälle truudust wandus,
Kaisutades armu kaendlus.

Kui ford en'dne neiu küsis :
"Kas Su arm ju ära wäsis ? "
Wastas noormees : "Wana asi — —
Ära jeda enam küsi ! "

Sürgaweres, 15 oft. 1896.

33. Minu saatus.

Ti saatus pole mind hellitand,
Ei armude kaisus mind kallistand,
Ei tallutand lehkawas lillede luhas,
Ei mahedalt kõlawas helide kohas.

Ju lapsena saatus mind wintsutand
Ja farmilt, armuta pillutand !
Mul lilledeks — rabisew rahe hoog,
Ja helideks — mühisew tormi woog.

Wiljandis, 3. now. 1896.

34. Tead sõber ?

Tead sõber, keda orjad,
Tüdimata talle korjad,
Ainult tema heaks elad,
Silma wett ta pärast walad,
Austad teda nagu Baali,
Ehitad kui pidu jaali ?
Uku sõber, selle nime
Pole mitte mõni ime :
See su wäike kõhufene,
Täitemata waadifene.

Wiljandis, 3. now. 1896.

Targad sööwad et elada,
 Kõrgemaid töösi toimetata ;
 Numalad elawad et süia,
 Hästi trilli, tralli lüia.

1896.

Tarka lindu laulust tuntaks
 Aga mitte fulgedest, —
 Mitmel järaw munder nähtaks,
 Tarkust aga — kübefešt.

1896.

37. Lõbu.

Me, kuidas lõbu järgi
 Tuhanded siin jooksewad,
 Unustawad tööde pärgi,
 Tühjas lõbus elawad.

Mis on lõbu? Mis ta siisu,
 Et nii armas hulgale?
 Et on kustumata isu
 Ainult lõbu järele? —

Tühjus! — midagi ei ole
 Lõbus leida tuumafat ;
 Ta on ainult nõtradele,
 Kes ei tunne paremat.

Wiljandis, 3. nov. 1896.

38. Enefe armusuts.

Mu loomus äge nagu äife,
Sest jüda mul kui uba wäife,
Et ifka koke üle a'ab
Kui mõne nina-nipsu saab.

Kuid fiiski wäga hea on see,
Ei kaua rind mul wihas tee:
Du mõni minut mööda ju,
Siis lepitujeks tätt mull' too.

Ohk nõnda wäike jüda mul
Ta sees on headust fiiski küll:
Kõik oma õnne annaks ma,
Kui hädalist wõiks õnnesta.

Du mul üks sõber, selle eest,
Ma lähaks läbi tulest, weest —
Kuid kahju, et weel elu sees
Mull' sõbraks saan'd ei ükski mees.

Ei riide uhkust falli ma
Seepärast et ma rahata,
Kui aga raha fott on täis —
Siis jüdis, sammetis ma käis.

Pornufes, 22. okt. 1896.

39. Miks?

Miks on täna rõhuv waitus,
Kurwa läikeline kuu?
Wist, et käes on talwe algus,
Waitind laulu linnu juu.

Ei ma usu! — wana ast,
Talwi tuhandeid ta näind;
Ja ka tema wõim ei wäsi
Ohk küll pikka teed on käind.

Mina arwan, et ta leinab
Ühes minu hingega,
Sest mu põues walu määsab,
Pikkne raskus wihaga . . .

Abi otsides ma astun
Waikse, külma õuesse;
Käed tähte poole tõstan:
Palun rahu põuesse!

Ja ma tunnen, kuidas oowab
Püha rahu põuesse — —
Juba torm ja walu waikib,
Ime helk lööb hingesse.

Wiljandis, 7. now. 1896.

40. Juba jälle . . .

Juba jälle lumi julas,
Wihma pilwest maha walas.
Rahwas ütles: „Waat, fus nali!
Enne Jõulu lähleb tali.“

Ei see nähtus pole õige,
Kewade weel olla wõigi —
See on petlik talwe wahel,
Warsti lume tuisik on nähe.

Nõnda kõik on petlik ilmas,
Rõõmu päew ja — piisar filmas.
Ragu wägew loodus muutlik —
Nii ka meie õnn on heitlik!

Wiljandis, 14. now. 1896.

41.

Pikkaw naer on kitsas rinnas,
Tarf ei pea teda hinnas.

1896.

Ega taemas jeda taju,
Millest sigib kurjal kaju.

1896.

43. Mis siis sellest?

Mis siis sellest on nii väga
Et ford pean surema?
Kes võib „ilma toeks“ jääda?
Kõik peab mulda langema!

Mis siis sellest, et ma olen
Ilmas tähtselt elanud?
Kas veel haura põhja kuulen:
See end kuuljaks töötanud?

Mis siis sellest, et mind elu
Vilje lubas tallutas?
Mis siis sellest et ei ilu,
Torm mind aina wintjutas? —

Wiljandis, 20. okt. 1896.

44. Jälle õnnelik ja waba.

Wõtsin wiisi weeretada,
Laulu lugu lõpsata,
Mured wälja tuutseltada,
Kinda waewast wabasta.

Hüüdsin nii et kaasik kajas,
Männik waikest mühises,
Kuusik salaliselt kohas,
Mägi wastu ümises.
Järwe pinnal laened tõusid,
Räki neiud kuulasid,
Pea kohal pilwed sõudsid
Laulu linnud waiksid.

Lauljin nii et taewas lafjus,
 Maru wihal müriſes;
 Pilwe põuest pikkne rafjus —
 Ilm juſt tules särifes.
 Mahedamaks muutus tooni —
 Päike paistis armsasti;
 Loodus panni pähe krooni,
 Linnud laulſid rõõmsasti....
 Jälle õnnelik ja waba,
 Mured, waewad kadunud;
 Ükski piinaw rõhk ei taba —
 Kõik ma metsa hõiskanud.

Wiljandis, 1. now. 1896.

45. Lahkumisel.

Hüüd käes on lahkumise tund,
 Sind kutsub kõrge kroonu sund:
 Wiib lipu alla teenima
 Ja isamaa eest wõitlema.

Seſt sõber, lahkumisel tea:
 Uſt, isamaa eesmärgiks säe,
 Siis laiaſt ilmaſt läbi läed
 Ja õige teele ikka jäed.

U ſ k hinge õndsam lootus ſiin,
 Loob troostki, kui on wahest piin;
 Ja lahkud kord ſa elu ſeest:
 Siis taewa rõõmu leiad eest.

Ja i s a m a a, ſee ülem hüüd,
 Ta kaſuks ſinu tegu püüd
 Peab ſeftma ſurma tunnini,
 Jah, wiimſelt wilu hauani!

Jäe terweks, sõber, lahku nüüd,
 Sind kutsub kommanduſe hüüd!
 Oh mine! — ole sõjamees,
 Kaſ olgu ſurm wõi elu ees.

Wiljandis, 7. now. 1896.

46. Elumaja.

Hitasin elumaja
Mere kaldal liiva pääl.
Mõtlin: nüüd woin eluaja
Rõõmsalt elada ma sääl.

Aga waata, maru tõusis,
Meri hirmsalt kohises,
Minu maja juurde jõudis
Laene mässul lakkudes.

Uhtus liiva müüri alta —
Kokku langes tore maja!
Tuska tundes waatsin päälta . . .
Kuid sain tarkust, mida waja.

Wiljandis, 3. detf. 1896.

47.

Seni weel kõlaga laulu hääl,
Kuni on elu weel ilma pääl.
Lauluta igaw ja maitseta elu,
Laulus, jah laulus on põhjatu ilu.
1896.

48. Laupäewa õhtul.

Waike, armas õhtu rahu
Laotab end laiali;
Tuulgi waike, ei ta puhu
Puudel härma loorisi.

Aga kuuled, kuidas kumab
Õhtu õhus kella hääl, —
Pühalikult meile teatab:
Juba lauba õhtu käes.

Seft siis ristirahwas jäta
Tööd ja tõtta palwele:
Jeesus meie patud kata,
Saada õndsust hingele!

Wiljandis, 28. detf. 1896.

49. Kewade ootus.

H millal tuleb kewade,
Me õuest talwet ajama,
Ja päästab lahti wete-tee —
Et koske hakkab kajama.

Süis linnu laul ja lahe õhk
On õues ilul heljumas ;
Weil põuest kaob mure rõhk,
Kind röömus, õnnes paijumas.

Sest tule, tule kewade,
Meilt wali talwe kaota,
Ja lahke linnu lauluga
Me rinda waewast wabasta.

Wiljandis, 4. webr. 1897.

50. Waba !

Waba, jah waba kui mägede õhk,
Kadunud südamest murede rõhk ;
Hõljun kui kuldsete pilwede sees,
Takistust kufagil pole mu ees.

Waba, jah waba kui laenete woog,
Torman maailmas kui tornide hoog.
Kind on täis elu ja ilutseb meel,
Lahkemas lauludes kõlab mu feel.

Wiljandis, 1894.

51. Säält saan rahu !

Igal waiksel õhtu tunnil,
Kui kõik juifund unesse,
Astun hinge sala-sunnil
Iffa wälja, õuessse.

Ja ma juhin wäsiind pilku
 Sini-taewa wölvile . . .
 Säält saan rahu . . . Donne wilku
 Hiilgab . . . langen põlvili :
 Kuu ja tähed, kõrges taewas,
 Truuilt jinaw taewa wölv,
 Teile südant puistan waewas,
 Kui mind rõhub elu-talw.

Wiljandis, 17. webr. 1896.

52. Siis põlgan inimesle seltsi.

Kui waew ja mure rinda rõhub,
 Känk kurbtus waimu tumestab,
 Mu pühad joowid halbtus lõhub,
 Torm elumerel mühistab.

Siis põlgan inimeste seltsi,
 End peidan waikse kohasse,
 Kus truwi-sinist lille frantji
 On loodus punund wõjasse.

Sääl põlvili ma waikselt langen,
 Sääl wõin ma wagalt palweta,
 Sääl oma häda furta julgen
 Ma taewa Sjal kartmata.

Siis tunnen ma, kuis rinda oowab
 Mull' saladuslik, magus troost ;
 Mu hinge waewast, walust päästab,
 Rind wabastud saab tormi hoost.

Wiljandis, 19. märts. 1897.

53. Sa eksid.

Sa eksid, nõder hing, kui arwad
 Et arm nii madal, õnneta!
 Weel pahandad et palju laulwad
 Nüüd luuletajad armusta.
 Oh arm on kõrge püha koda,
 Kus wagad wainud elawad;
 Sää! unustud saab waew ja häda,
 Sää! hinged õnne maitsewad.
 Ja wagad, õrnad armu laulud
 On tähed sini-taewassa,
 On koidu-kullas kaste tilgad —
 Loob taewa õndsust rinnasse.
 Nüüd, hing, oh jäta eksti-mõtted
 Ja ela, laula armule
 Sest tea, aja-järgu tõtted,
 Sind kandwad pea kalnule.

Wiljandis, 25. märtsi. 1897.

54.

Sul kõike teha, on tahte küll hea,
 Kuid kahju, et õigel kohal pole pea,
 Sest mässad ja möllad kui peata kana
 Ja paigalt ei pääse... nii oled ford wana.
 1897.

55. Ma tean.

Ma põgenen kaugele ära
 Su süitawa pilkude eest!
 Jah kardan, Su silmade jära
 Võib nõiduda kindlatki meest.
 Ma tean, et ialgi ilmas
 Mul armastus õnne ei too!
 Sest ainult mul i j a m a filmas
 Ta töödele pühendan end.

Wiljandis, 15 aprillil 1897.

56. Ainult see.

Kas Sa arwad, et ma Sulle
Saau ford armu wanduma,
Kui Sa tuim end näitad mulle
Siiski ihkad armasta? ...

Urwa pääle — oota laua,
Dota funi wäsid Sa;
Dota funi leiad haua —
Miskit ma ei tunnista.

Seft et minu julges rinnas
Narri mäng ei pesita:
Ainult see mu filmas hinnas,
Kes end näitab fatteta.

Wiljandis, 15 aprillil 1897.

57. Alkoholi wastu.

Üles, üles Gesti malew,
Waenlane ju rüüstab maad!
Wõta tõusta wägew Kalew,
Kaitse oma kallist maad.
Istu jälle sadulasse
Weremängul tallama —
Paista alkohol surma sülle
Igwesti kaduma.
Tule, tule wägew Kalew,
Tõuse kalmu künkasta:
Kutju kokku Gesti molew —
Waenlastest maad wabasta! —

Pühajärwel, 25 mail 1897.

58. Wõrdlus.

See neiuke mul armas
Kes räägib Gesti feelt,
Kes meelitusi põlgas,
Peab kõrgeks Gesti meelt.

Oh kuis nii wastumeelne
See neiu minule,
Kell kõne wõõra keelne,
Kuid ise Gestlane.

Kui walida mul antaks
Need neiid mõlemad
Ja wiimsel ligi pantaks
Weel kulla kuhelad:

Siis esimest ma waliks
Kas kõiges waesuses
Ja wiimast ära põlgaks
Ta kõiges hiilguses.

Sest Gesti meelne neiu
Mul üle kõige käib, —
Tal tahan olla peiu,
Ta minu olla wõib.

Pärnus, 12 juunil 1897.

59. Kui on sul weel.

Kui on sul weel üks kodupait,
Siis wõta reisi-lepp. — Jää wai! —
Ja rutta — ära wiivita,
Sest aeg on kiire kaduma.

Kui firutanud wastu sull'
Kaks kätt täis armu, elu tuld,
Siis iga pisar, mis su eest,
Ta nutab — woolab südamest!

Kui lootus kustub, faob ta läif,
Su rammu raugend, wästind käif:
Siis üks sull' abi, tröösti toob —
Sull' kodu elu-õnne loob. —

Kui aga kõif on sinust läind,
Meist surma tuul on üle käind,
Kui ainult mure mättal jääb —
Mäed wäikest risti haua pääl,

Siis on sul weel üks armjam paif,
Sääb wiibi palwes, nuta, waif'! . . .
Ei nutta wõi sa kuskil ra'al
Nii, kuidas kalmul, risti na'al.

Mõikus, 20. juunil 1897. (Traegeri jär.)

60. Jäegu!

Jäegu armu laulud minust,
Jäegu armu ilm . . .
Kadugu need tunded rinnust —
Olgu süda külme.

Uga andku taewas langust
Kaudselt rinnasse,
Kaugemata mehiste waprust
Kohkest hingesse.

Tallinnas, 22. juunil 1897.

61. Wala!

Wala südamesse rahu
Waike õõ ja minule;
Saada kosutaja õhu
Jahetust mu põuesse.

Et sääl waifiks mäsjaw maru,
Kaoks põlew förmetus,
Nii et täidaks rinda rahu
Wõidaks magus waigistus.

Türi-Säreweres, 5. juulil 1897.

62. Wõtke armastust...

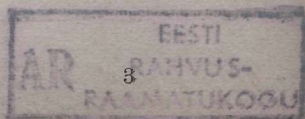
Wõtke armastust mu põuest,
Kõrged taewa wäed,
Tõugake mind õnne õuest,
Andke raudsed käed.

Olgu kõrged müürid lõhku,
Metsad murruta — —
Pääle pantud töbde rõhku
Olgu lõpmata.

Wiljandis, 13. juulil 1897.

63. Sõber.

Kui keegi sinu sõbrast räägib halba,
Kui rääkija ka auus, kuid ära usu Sa;
Kui kõik ju räägiwad Su sõbrast halba —
Sa usu sõbra meelt, ei mitte ilma keelt
Sest ainult see, kes nõnda armastab
On kalli sõbra wäärt ja temast oja saab...
Üks sõbra süda, oh kui kallid asi,
Nii wäga õrn ja aruldane weel;
Kõik terve ilm ei anna tagasi,
Kui kaotad teda fergemeelsel teel.
Üks sõbra süda, oh mis püha jõud,
Kui Sinu südames ju kõigist pöud.
Kuid iga kahtlus tumestab ta ilu,
Ja ükskord lahus on ta jäed'walt wilu.
Seepärast, kui kord Jumal õnne annab,
Ja hea, kalli sõbra Sulle kaisju kannab,

Siis hoia teda laimu nooli wäest,
 Ja päästa kõige kare tuulde käest.
 Seft meie püüded, tööd, kõik elu
 Saab alles sõpruses täit kaunist ilu.
 Kui oleksid Sa waene sant —
 üks sõbra jüda — rikas pant;
 Kel kuldsel troonil, rikkuses
 Ei sõbra jüdan — waene mees!

Kanepi-Kaagweres, 21. mail 1897. (Bayeri kuningas
 Ludwigi jär.)

64. Naera!

Naera, naera, ilm on ilus,
 Naera lõbus neiuke;
 Naera, hõiska tamme wilus,
 Weel Sul paistab päewake.
 Tuleb aeg, mil päike waob,
 Lehed tammest langewad:
 Lustrlik lõbu-tuju kaob,
 Tuijud juuksid härmawad.
 Siis on küllalt aega furta,
 Siis on küllalt leinata,
 Siis on kaebada ja nutta —
 Siis on elu rõõmuta! . . .

Pärnus, 5 juunil 1897.

65. Koduse.

Kh mu kulda kallid kodu,
 üli-ärmas Gestimaa,
 Sulle tahan laulda lugu,
 Kõrgeks fiita lõpmata.
 Sinu kaunid waenud, jõed,
 Metsad, mäed, nurme ra'ad,
 Mulle otsata on armsad,
 Kõigest kõige kallimad.

Ja kui kaunis, armas, kõlaw
On weel minu kodu feel,
Ja kui kõrge, auulik, elaw,
Waper Gesti mehe meel. —

Ja taewas, anna ifka
Õnnistust mu kodule,
Ringi päewi õnnelikka,
Rõõmu tema rinnale.

Pärnus. 13 juunil 1897

66. Miks sihita elad ?

Miks sihita elad, mu sõber siin ilmas ?
Miks ühtegi aadet Su waimus, ei silmas ?
Sa ainult kõhule, lõbule elad —
Ja töötad mulle, et õnnelik oled . . .
Ei õnnelikuks Siind süiski ma'i pea
Et kõik küll Su lihal ja närwidel hea —
Sul tundmata kõrgemad aated : miks elad ? . . .
Mu sõber, weel loomade klassis Sa oled !

W. Wõidu-Kullil, 11 juunil 1897.

67.

Said ja ilmasüüta lüia
Ära tõmba turja küira.

1897.

68. Näkk.

Waifne öö. Pilwine taewas
Dummedalt warjab maailma.
Kõik, mis päewal liikumaz, käimas —
Suikund on unenäo hõlma . . .

Aga ka liikumist, salalist elu
 Döpsjes rahus on leida:
 Paljudel armas on ööfine wilu — —
 Mis kõik öö waikus ei peida! . . .
 — Waata, kuis tasajel sammula tõttab
 üksik, kurb rändaja sala,
 Dru sees läikiwa järwele ruttab,
 Kus on weel mängimas kala.
 Ohtades istub ta kaldale maha,
 Mõttetes filmab wee pinda; —
 Pea tal kuumab, süda nii paha,
 Sala waew rõhub ta rinda . . .
 Häkitselt wirventus tõuseb wee pinnal,
 Sahinat luhas on kuulda — —
 Näkineid kaldal, west-roos rinnal,
 Nõiduwalt hakkab ta laulma:
 „Raduw ja üürike kõik on maailmas,
 „Rahu ja õnne ei leita.
 „Jäädaw õnn, rahu ja ilu — wee hõlmas.
 „Wõta mu kaissu sest heita!“
 Kutsuwalt lehwitab istuja poole,
 Laulab tal' armust ja õnnest,
 Meelitab leinajat laenete woole,
 Lahkuma waewade ilmast.
 Warsti siis näki-neid jällegi kaob
 Woogude wilusse fängi . . .
 Tõuseb ka istuja — hüppab ja — waob —
 Laene wee pinnal lööb ringi . . .

Ambla Kärewetel, 30 juunil 1897.

69. Reisi teel.

Juba jälle kaugel rajal,
 Kaugel kallist kodusta,
 Könnin reisi-kepi najal
 Läbi metsast, orusta. —

Tumedamad tunded tõuf'wad
Kinnasje, kui mõtlen ma :
Kaugels mu armsjad jäiwad —
Kauaks kofku saamata !

Aga, kui ma juhin pilku
Sini-taewa wõlwile,
Särab wastu rõõmu wilku,
Süda paisub palwele :

„Isa, kes sa tähte taga
Jkka elad, walitsjed,
Mulle ka su armu jaga,
Kinda wala rõõmusid.

Juhi õigel teel mu sammui
Et mu jalg ei komista,
Anna wõitlustes null' rammu,
Et wõin kurjust kaota ! —

Ja kui on su tahte nõnda,
Et jaan jälle kodusse ;
Wast ehk wõtad ära nõuda
Jgawese ilmaše :

Teo nii kuidas heaks armad,
Teo nii, kui su tahtmine ;
Sina kõifi õigelt juhid,
Suur ja lai su tundmine.

Kanepi-Koorastes, 22 aug. 1897.

70.

Miks seepärast põlgad elu
Et on kadund juwe ilu ?
Usu, sõber, see ka hea —
Sügijel on wilja-pea.

1897.

71. Wõrdlus.

Paljud laulwad neiule, sinisilmale, —
 Mina laulan kodule, Gesti rajale ;
 Paljud päewad kallimad, armul' elawad, —
 Ei mul sihiks arm ei neid — waid tööd raskemad.

Wõnnu Wastse-Kuustes, 15. okt. 1897.

72. Weel on . . .

Weel on elu jõud mu rinnas,
 Weel, jah weel wõin wõidelta ;
 Weel on kõrgem siht mu silmas,
 Tööd ja tegu otsata.

Sest kõik kurbwad kujud jäägu
 Winust hoopis kaugele ;
 Mustem mure, waew ja walu
 Lihtsaks jäägu hingele.

Põltsamaal, 6. detf. 1897.

73. Jõulu ööl.

Kas näed, mis lehwimas taewa all on ?
 Kas kuuled, kuis ingli-koor laulab ? . . .
 Meil täna Bethlemmas sündinud on
 Üks lapsuke, kes nüüd kõik päästab
 Meid patust, surmast ja kuradi wäest —
 Kes usub, saab igawest õndsust ta käest.

*

*

*

Nüüd me kohus tänu anda
 Püha Jõulu-lapsuksel',
 Kingiks wiia palwe fulda,
 Glada ta juht'misel.
 Sest oh wõta wastu nüüd
 Jeesuke, me tänu hüüd !

Wiljandis, 24. detf. 1897.

74. Süda ja mina.

Süda, miks nii tuifad põues,
Miks ei jae sa rahu weel?
Waiti, waata, rahu kuues
Sammub elu sinu eel.

„Ei ma waiti ial, ial
„Enne, kui furd kalmu sees,
„Kui jul käed risti rinnal,
„Tardund meri soonedes.

„Kuni weel me elu õues
„Üigume ja rändame:
„Kihutawalt põksun põues —
„Et su jõud ei raugene.“

Süda, süda, see on õige!
Jffa kihuta nii mind;
Siis on jõudu, siis ei rauge —
Lahtest täidetud mu rind.

Wiljandis, 25. detf. 1897.

75. Igatsus, piin . . .

Kas kuuled, kuid mähiseb õues
Torm, murrutes põõsaid ja puid,
Lund wihinal lennule liies,
Mis walub kui laenetaw rüüd.

Ja akna taga ta kinnub
Kui oleks mu juurde ta püüd;
Lund sahinal klaasile pillub:
„Tee lahti!“ on kuulda ta hüüd.

Wist arwab, et sellest ei küllalt
Ju korstnas hulub ta hääl, —
See kostab nii kaebawalt, halelt
Kui winguw feel südame pääl. —

Ma üffinda istun ja kuulan
Meid salajaid häälefid siin —
Ma nende tähendust mõistan :
See on mu igatsus, piin . . .

Wiljandis, 28. detf. 1897.

76. Wana aasta õhtul.

Üks aasta jälle ilma ajast
Pea kaob igawusesse,
Sest tõuseb kaebaw õhke rinnast :
Samm jälle ligem hauale !

Mii nihkub aeg, ja meie elu
On lõppnud arusaamata —
Kuius lauda . . . jahe hana wilu
Meid wõtab pea warjata !

Jah, kõik on tõusew, kajum, lõppew
Siin ilmas juba algmisest ;
Me elu üürife ja kadum —
Ei ükski pääse surma käest !

Kuid sini-taewas, tähte taga,
Uut elu märkab nõder film . . .
Ka ütleb kiri : kes on waga,
Sel awab surmas õnne ilm . . .

Sest tõstame nüüd filmad üles
Su poole Isjand, Jeesus, Krist :
Meid warja oma armu süles,
Ja aita igat hädalift !

Wiljandis, 31. detf. 1897.

77. Nõnda õitseb tema minule.

Nagu koidu-kuld, mis hommikul ajal,
Ime-ilul särab kaste tilkades ;
Nagu linde laul, mis ilu-heli kaval
Kewadel on kostmas metsades ;
Nagu dieke, mis uimastawalt lõhnab,
Kui tad suutleb särav päikse kiir ;
Nagu tuuleke, mis läbi metsa puhub ;
Nagu pilwe piirel õhtu eha-wiir :
Sarnased mu neiukese filmad,
Sarnane ta hellalt kõlaw hää ;
Nõnda uimastawad tema armud,
Nõnda mahe tema rinna na'al ;
Nõnda armastujest punab tema pale —
Nõnda, nõnda õitseb tema minule !

Wiljandis, 7. jaanaril 1896.

78.

Kui inime ford langeb,
iiskõik kui sügawale,
Ja külmalt see pääl' waatab —
Ja jääb nii waguft.
Kui aga wälja tööab
Ja muda endast peseb,
Siis läüb see koht tal läilaks,
Kus enne pühertas.

11. weeb. 1898.

79. Kas tunned keelt.

Kas tunned keelt, mis Gesti pinnal
Siin räägib waper rahwa sal ?
See kostab imelijel kõlal :
Kord tafaselt, ford nagu wälk ;

Kord mulijeb kui oja laene,
Kord fajab linnu lauluno
Ja äratab kui ime-wäega
Su südames kõik heljuma.

Kord fajab nagu maru mürin,
Kui pikkje pasun pilvedes,
Et wõõra hingesje lööb wärin
Ja kuulab taja, auustuses.

See on see feel, mis kõrge Taara
Kord kinkis Gesti rahwale,
Ja lastis aasta-fajad kaswa
Ning jõuda kõrge ilule.

Oh armas feel, sind nimetada
Ma wõin ka omaks uhkuseks!
Sa oled minu kallim wara,
Mul lõppemata rikkuseks.

Wiljandis, 13. webr. 1898.

80. Saha hüüd . . .

Kurwalt läbi ööse õhu
Kõlab kaebaw laulu hääl —
Rikub minu rinnas rahu —
Wastufaja fordab sääl.

Huu! kuis hingest läbi lõikaw
Du see üksik kaebaw laul,
Nagu hana tagast hõikaw:
„Tule, ase walmis sul!”

Miks mind kutjud, tondi faja?
Miks mu rinnast rahu wiid?
Ise tean, et muldne maja
Walmis mul — kui wiidaks mind...

Ei ma karda surma tundi,
Ihm ei ole armas mul!
Miks siis tarwis jala hüüdi
Nagu märgu andeks mul?

Ei see hüüd ei tee mul hirmu,
Minult rahu rinnast wiib;
Matab lootust, elu himu —
Lõdvalt langeb püüde tiiv.

Wiljandis, 19 webr. 1898.

81.

Kelle meel on roosine,
Selle sõna naljane.

82.

Enne, kui teed üles maja —
Wundament tal kindlaks raja.

1898.

83.

Silma himu, nõder meel,
Raskeks koormaks eluteel.

1898.

84.

Kes ilmas on kannatand, wõidelnud palju,
On wiimaks kui woogudes kõik'mata kalju:
Lass müriseb meri ja mäsajaku ilm —
Ta kindel ja waper, täis julgust on silm.

1898.

85.

Ära ole leht, mis puul
Uhkelt lehwib öie-suul,
Tuleb aga maru tuul —
Katkeb, langeb surma suul.
Ole nagu tapu taim:
Paindud — ei wõi murda torm;
Mäsajaku küll wihaga —
Ei wõi murda juuresta.

1898.

86.

Mis tähentab suur rikkus
Ja hülgam, kõrge seisus,
Kui aga sinu rinda
Ei ehi õige süda!

1898.

87.

Jah puuduse ning häda
Ja õnnetuse koolis
Wõid rohkem tarkust saada,
Kui rahulises elus.

1898.

88.

Sa hoiu seni kuube
Kuni ta uus on weel,
Kuid oma auu ning puhtust
Ja woorust, headust, lahkust
Pead hoidma surmani.

1898.

89.

Iga õnnetu fiis õpib
Elu ära põlgama,
Kui ta seda jalgelt märkab
Et tad hoida wõimata.

1898.

90.

Kui raha kaotad —
Wõid jälle teenida;
Kui aega kaotad —
Jäeb kätte saamata.

1898.

91.

Karske tütarlapsje süda
 Jhkab mehest näha seda,
 Et on julgust, tõsidust,
 Ettemõtte tublidust.

1898.

92. Kewadel.

Käes on kena kewade,
 Talwe wõimus kaob ;
 Üle murme, aasade
 Wete laine waob.

Warsti ärkab elujõud
 Talwe une sülest,
 Uued, wärsked elu eod
 Tärkawad nii kenast.

Kena, armas kewade
 Jälle kätte jõudnud,
 Üle walju päewade
 Ornust, ilu toonud.

Wiljandis, 22 märts. 1898.

93.

Edasi, edasi
 Hariduse radasi,
 Sihti filmas pidades,
 Saatusega wõideldes.

1898.

94. Lootus.

Kui süda on haige ja furbtuses meel,
 Kõind piinas, torm mühab mu taga ja eel,
 Kui tunnen nii üksi ja abita end
 Ja kaeban et maha kõik jätanud on mind.

Sääl aga, kui kõige waljum on torn,
 Kui igast küllest mind varitseb surm,
 Mind toetab saladuslik tugewam käsi — —
 Ma mõitlen ja ialgi ära ei wäsi...
 See mõimus mu ainuke sõber ja wend,
 Ei ialgi lahku, ei jäta ta mind ;
 On eluteel lahkmata seltsimees,
 Sest — tema ju elab mu südame sees.

Wiljandis, 27. märtsi. 1898.

95.

Kõiki ei wõi sõbraks hüüda
 Kes meil' „hurraa!“ hõiskawad,
 Tihti nende roosi-palgelt
 Kihwti nooled paistawad.
 1898.

96.

Su ees mitmed kiidu pärga
 Voorberist meil punuwad,
 Aga, kui sa pöörad selga —
 Kohe kaela lõikawad.
 1898.

97. Miks kurdad kallid neinke.

Miks kurdad kallid neinke ?
 Miks kardad asjata ?
 Kas Sind, mu kaunim dieke,
 Ma mõiksin unusta ? !
 Tõest, ennem tähte jära kaoks
 Ja mered kuiwaksid,
 Kui minu süda külmas jäeks
 Ja Sina unuksid ! —
 Ma tänan Sind, et salmides
 Su tunded walgel' tõid,
 Wis korraga mu südames
 Kõik nagu uueks löid...

Oh laula weel, mu neiufe,
Su õrna tunde tuld,
See tungib minu põuesse —
Sääl järab nagu fuld.

Wiljandis, 2 apr. 1898.

98. Noorus.

Noorus on külwi aeg,
Noorus on õie aeg,
Noorus on armu aeg,
Noorus on rõõmu aeg.

* * *

Paljudel on noorus halpuse aeg,
Süüta hingede huffamiſe aeg,
Ihu ilu närtſitaw halla aeg,
Sihita elades — kadunud aeg!

Wiljandis, 3. apr. 1898.

99. Kas mulle?

Kas armastad mind, hellakene?
Kas mulle tufsub Sinu riind?
Kui oleks nii, oh neiufene,
Tõest, taerwasſe ſee tõstaks mind.
Kuid teadmata ſee weel on mulle,
Mis tunded Sinu ſüdamas . . .
Seſt kurdan ja mu ſüdamele
Jäeb ainult piin ja igatſus!

Wiljandis, 15. apr. 1898.

100. Kewadine leidus.

Kewad oli tulnud; linnu hääled
Ühineſid suureks kontſerdiks.
Puudes lehed, muru pinnal lilled
Sirguſiwad kewadile ehteks.

Üksi kõndisin ma puude wilus,
Tahtsin öieksi noppida
Aga korraga, mu ees üks ilus
Neiu seisis puna palgela.

Oh mu süda ja mu hing — kuis põles
Järsku imelises tundmuses!
Laenetawal igatsusel oleks
Rinnale tad surund õndsuses.

Aga argtus, imeline tundmus
Naelutas mind, sundis waikima,
Ja ma ainult tummas imestuses
Wõisin tema filmi waadata.

Warsti kadus wangistaja nähtus
Puude wahel ära kaugele . . .
Weel ma paigal . . . rinnas kihas ihkus
Hele pisar weeres laugele.

Muru pinnale end heitsin maha,
Muljusin ma palel heinasse,
Aga rinnas, nagu mere müha
Tormas mässul läbi südame . . .

Kewadine leidus, miks nii ruttu
Kadusid, kui nõidum wiirastus?
Miks mull' jätsid kurwastust ja nuttu —
Süddant täitsid lausa tulega!

Wiljandis, 23 apr. 1898.

101. Sakalamaale.

Mu ilus ja kaunis Sakala pind,
Oh kuidas nii palawalt armastan sind!
Kui elada, liikuda wõin ma su pinnal —
Siis otjata rõõmu ja õnne mu rinnal.

Kuis aga ma kurb ja süda nii halb
Kui kangel su pinnalt, käib wõõrsil mu jalg; —
Ja pakuksgi wõõras ilm õnne, auu ilu,
Ma põlgaksin külmalt ta rõõmude elu.

Sest ühte ma palun, ihkab mu rind :
Et saatus laseks elada, surra fiin mind —
Muud suuremat õnne ei ihkagi ma
Kui mõiksin su põues ford uinuda !

Wiljandis 1. mail. 1898.

102. Unistused kewadisel ööl.

I.

Õö pehme rahu katab ilma,
Weel eha wähe kumentab.
Ba kotimees ka wäsiind silma
Nüüd une-liiwa riputab.
Sest lõppenud kõik mürin, kära,
Kõik liikum, elaw tegewus,
Mis üle kõrgest tähte jära
On magust rahu sülwamas . . .
Ei minu silma uni tule,
Ei mõi ma rahus uinuda ;
Mu ihkaw hing ei rahu tunne,
Ta tahab üksi walwata, —
Jah, walwata öö waikses warjus
Ja mõtte meres wiibida —
Nii mõnda katsutada waimus
Ning faua, faua unista . . .

II.

Näe, salalised warjud
Õö rahus liiguvad, —
Wist on need metsa waimud,
Nüüd pidu peavad.
Kas nende luises fagus
Ka fewad' rõõmu toon'd,
Et waimustawas lõbus
Nad ringi feerlewad ? . . .

III

Ööpiku laul mahedalt kostab mu kõrwu
 Tundmata wäel ülentab, joowastab waimu...
 Ah, kuidas fihab ja kahab mu rinnas
 Ja näitab mull' salalift elu öö hõlmas...
 Ma tunnen et waimud mind hiilides püüdwad,
 Mind meelitades nad ligemal' hüüdwad...
 Saab kuuldawaks taja õrn igatsew, laul
 See tõmbab mind nõiduwalt, otsata jõuul...
 üht salalift elu märkab mn film...
 Pool unes mul awab üks imelik ilm...

IV.

Koidu tiired punetades
 Pilwe rünkaid kuldawad,
 Waimud tantful kahwatades
 Warju walda waowad...
 Ööpik hüüab koidu ilul:
 Ärkab, ärkab jälle ilm!
 Hommikuse kaste wilul
 Wärskest särab ärkaw film...
 Ka mind hommikune wilu
 Unistusest äratab,
 Kewadine õrnus, ilu
 Kinda tundes paisutab.

V.

Ülesse, tööle! Kindlalt wöö wööle.
 Lõpetus tulnud on uinuwal' ööle.
 Üra nüüd kõhkle, waid waper ja julge —
 Käsi kindlasti adrale külge.
 Edasi, edasi! olgu me püüd,
 Uinujaid ärata wennalik hüüd.
 Küll siis kodu pind kaunisti õitsele,
 Kallist wilja nurmedel küspeb.

Wiljandis, 5 mail 1898.

103. Kerge reisi-kepi na'al.

Kerge reisi-kepi na'al, Tuul mu ümber wuhistab,
 Kenal kewadisel a'al, Rinda wõimul paisutab;
 Könnin laulu lullitades, Linnud lahke lauluga
 Kergelt jalgu kõpsutades. Wõtwad muret peleta.

Kodu poole tagasi
 Waatan weel, ja edasi
 Könnin oma reisi teel,
 Lustil ilutseb mu meel.

Pärstis, 8 mail 1898.

104.

Mis tundmata ja tume näitab,
 Mis sinu filmale weel peitub,
 Pead tundma õppima, et sa
 Wõid elu õigelt waadata.

1898.

105. Die-kuu.

Die kui kaunis on die-kuu,
 Kui ehtes iga pöösas ja puu;
 Tuul on nii maha, kui paitab,
 Hellasti taimeksid häitab.

Armas, jah armas on die-kuu,
 Kui rõõmu lauludes lindude suu;
 Died murmel ja niidula
 Ditsewad õrnemal ilula.

Sürgaweres, 8. mail. 1898.

106. Kenam on kewadine aeg.

Kenam ei wõigi olla,
 Kui on kewadine aeg —
 Kõik, mis waibund waewa alla,
 Wabastab ta elaw tung.

Siis sa tunned, et su veri
 Kiirelt woolab südames,
 Elu wõim, kui sügaw meri,
 Mõõnab rinnas fertides.
 Kewadel on taewa=sina
 Palju kaunim, sügawam ;
 Haljal aasjal õie lina —
 Dis sääl õiest toredam.
 Wändras, 9. mail. 1898.

107.

Ura hõiska enne õhtut,
 Riida ainult hommikut, —
 Tihti kuuled pärast lõunat
 Maru memme mühinat.
 1898.

108.

Kõiki kiidetakse sõbraks,
 Kellel mahe nagu nähtaks,
 Aga warsti hüütaks : „Häda !“
 Rinnas juba sõbra oda.
 1898.

109. Meie aja neidude armastuse motto.

Kui silma ees —
 Siis südames ;
 On kaugel' läin'd —
 Siis wõõraks jään'd.
 Häädemeestel, 15. mail. 1898.

110. Tagasi!

Tagasi siin kaunil pinnal
 Olen jälle, Sakalas ;
 Siin end tunnen õnne rinnal,
 Olan, olen rõõmulas.

Sest ma saadan tänu üles
 Jsa kõrge järjele :
 Sina, kes mind armu süles
 Kandsid süia tagasi,
 Kaitse ka mu kallist kodu,
 Wapra meeste asumaad,
 Anna Sakalale edu
 Asjades, mis auusad, hääd.
 Wiljandis, 24. mail. 1898.

111. Suwiste pühal.

Kõik ärkab, uimastus on kadund
 Ja elawust on täis maailm.
 Waim inimeste jekka langend,
 Sest rõõmsalt särab iga film.
 Ka kõiges looduses wõib tunda
 Nüüd püha Waimu ligidust, —
 See õnnes paisutab mu rinda,
 Toob õndsaid tundeid, pühadust.
 Ka tunnen ma, kuis Waimu tuli
 Mu põues lausja lõkentab,
 Kõik, mis sääl enne halba oli
 Nüüd Waimu wõimus uuentab.
 Wiljandis, 24. mail 1898.

112. Nooruse aeg.

Suu hõiska, süda rõõmusta,
 Meel ilune, rind paisune,
 Nüüd ära enam kurwasta,
 Waat ilm nii ilus, fullane.
 Kui mööda jõuab ilu päew
 Ja sügis tuleb külmemalt —
 Siis kurnab mure, kitsub waew,
 Siis kurta küllalt, küllalt!
 Wiljandis, 1. juunil 1898.

113. Ihkaw hing jäe rahule!

I	Ilma sisse,	Aga kaunis kodumaa
I	Kaugusesse	Hella ema armuga
I	Ihkab lõpmata mu hing,	Wõtab tiivad paeluta . . .
I	Dormiliselt tujukub rind! . . .	Ihkaw hing jäe rahule!

Wiljandis, 3. juunil 1898.

114.

Kättemaksmine on nool,
 Mis jagedasti seda trehwab,
 Kes teda wastase pääl' wiskab —
 Sest olgu ettewaateks hool.

1898.

115. Edasi!

E	dasi, edasi,	Edasi, edasi,
E	Gesti rahwas edasi!	Wäsimata edasi!
W	aimu teedel wapralt jõua,	Auus, julgus lipu-firjaks,
O	nne rannale ford jõua.	Woorus, wiskus rinna kilbiks.
E	dasi, edasi,	Edasi, edasi,
S	ilmis hoides sihtisi.	Kindlalt tõe radasi!
T	ormi õõ ei tee siis waewa	Küll siis taewas tajub waewa,
W	algus juhü elu laewa.	Saadab rõõmu rohket päewa.

Wiljandis, 11. juunil 1898.

116.

Sa ütled: ma teen nõnda,
 Ei keegi pea mind!
 Su süda, seda tea,
 Kord hukka mõistab sind.

1898.

117. Hommikul.

J	ime-ilul, taewa piirel	Une-ingel lehwib ära
I	Dõuseb püha päikene,	Alla warju wallasse.
S	aadab kullalisel kiirel	Gluandja päikse jära
T	erwitust maailmasse.	Kuulutab: Kõik ärkage!"

Ärkab loom ja ärkab loodus, Niidumaal, kus pärkitena
 Ärkab hoolas põllumees, Raste tilgad säravad,
 Teda ootab tähtsam töötus — Kostab wikatite kõla —
 Raske heinaaeg on käes. Heinakaared langewad.

Wiljandis, 18 juunil 1898.

118. Jaani laupäewal.

Jaani laupäew rõõmu-rikas,
 Ilu rikas, õnne rikas,
 Tule säras, rõõmu säras,
 Lusti laulus, lõbu mängus,
 Jõudnud jälle meie õne,
 Toonud õndsust meie põue,
 Säravaks tein'd igat silma,
 Kauniks muutnud Iša ilma.
 Sest on iga noor ja wana
 Nõnda rõõmus. Oh mis kena,
 Kuis teie lustil lõõritawad,
 Ringimängul keeritawad.
 Kõik on kadunud, mis wast muljus,
 Unund raske elu kohus;
 Kind nii ferge, meel nii hea —
 Jaani tuli põleb pea.
 Küll siis alles kepsu lööme,
 Mängime ja nalja teeme,
 Nii et kaasik wastu kajab,
 Gaawik sala-juttu ajab,
 Jõgi jooksul weidi seisab,
 Kuugi rõõmu kiireid heidab.
 Ja kui hommik jõuab kätte,
 Kodu poole on me tõtte;
 Süda tufsub tunde tuld —
 Hommik särab nagu fuld.

Wiljandis, 23. juunil 1898.

119. Kurbtus.

Kurbtus kurnab elu jõudu,
 Takistab ju lahket jõudu,
 Teeb sind enneaeagu wanaks,
 Tuimaks, hallipäaga raugaks.
 Kasuta siis näitab elu,
 Ohkad: Jõuaks haura wilu,
 Kus mul rahu leiab rind,
 Wabastud saab waene hing! —
 Sest siis kurbtus kaota,
 Kannata kõik rõõmuga.

Wiljandis, 2. juulil 1898.

120. Mu arm nii hauda waob!

Kui näen ma mõnda neidu
 Nii süüta, õrnakest,
 Siis igatsus lööb rindu
 Ja tunnen rahutust.

Siis unistan ja uimun,
 Pää kihab segaseft,
 Ja noomivalta kuulen
 Häält kostmas südameft:

„Oh wana pois! kui kaua
 Sa elad üfsinda?
 Kord armu kaisju jõua
 Ja hellalt armasta.“

Wul aga see on weaks
 Et jampsus ruttu kaob,
 Pää klaarib warsti selgeks —
 Mu arm nii hauda waob!

Wiljandis, 13. juulil 1898.

121. Mu Eesti rahwas.

Mu Eesti rahwas, kodumaa,
Kuis kaua on sind rõhunud
Ränk orja-öö nii otsata,
Su üdi luudest imerud!

Sest oled tuim ja roidunud,
Sest film sul kalk ja tume;
Sest wenna-arm on kadunud —
Sest on ju tee nii sume!

W. Wõidu=Drifemul, 30 juulil 1898.

122. Sa armastad.

Sa armastad, ma wõin Su filmist
Nii selgest jeda lugeda!
Sa armastad, jah kõigest hingest,
Su nooruslike jõuga!

Ma jeda selgesti saan aru,
See tabab kohutades mind!
Külm, fare, iluta mu elu —
Si õnnetuks wõi teha Sind!

Kõik Sinu õnne eest ma annaks
Häälmeelel, mida nõuetaks,
Kuid, et Sind õnne aasalt kannaks —
Tõest', seega rängalt patustaks!

Sest palun, suru armu leeki,
Mul walus muidu lõhkeb rind.
Dh hoia et Su õnn ei katke —
Dh katsu unustada mind!

Sa oled süüta, noor ja ilus,
Weel arm wõib kaisutada Sind . . .
Dh usu, weel ford leiab elus
Täit armu õnne Sinu rind!

Pärnus, 8. august 1898.

123. Ju tunnen.

Su silmi näen õö pimeduses
 Ja kuldjes päikse walguises;
 Näen ärkwal ja ööl uinudes,
 Mu wastu naerul särades.

Ju tunnen, kuis nad jala leeki
 Mu põue põhjas süütawad;
 Leek laieneb ja juba tunnen —
 Jää mäed mu põues sulawad.

Pärnus, 9. aug. 1898.

124. Sala soowid.

S	ala soowid sõudke taja,	Sõudke taja hiljukesi
	Dina õhtu õhuna,	Minu kalli kambrisje.
	Kui ju taewa piiril eha	Kandke kõik mu ihkamisi
	Baneb pilwed punama.	Tema hella hingesje.

Langege ta roosi-huuldel
 Raaste hõbe piiskades,
 Nii et armu koit ta valgel
 Tõuseks õrnalt punades.

W. Wõidu — Piiril, 29. aug. 1898.

125. Ei ma julge.

E	i Sull' julge öelda mina	Ei ma julge awaldada
	Et nii armas mulle Sa,	Sulle oma tundmusi,
	Et mu meeles aina Sina	Ega Sulle seda öelda
	Hõljud fulda fujuna.	Et mult wiisid rõõmusi!

Leian fena metsa salu,
 Waikjel öösel rahu sees —
 Kõik mu tunde tuld ja walu
 Ohkan ööde õhule!

W. Wõidu — Piiril, 29. aug. 1898.

126. Sa lõpmata mu palvetes.

Kui õhtul heidan uimima,
Siis wõtan Su eest palweta,
Et inglid öösel armuga
Sind wõtaksiwad walwata.

Ja hommikul, kui ärkan ma,
Ei palwet teha unusta,
Ma palun, et see päewa sees
Sul õnn, rõõm, rahu südames.
Sa lõpmata mu palvetes
Nii hõljud kulda kujukdes.
Jah, hoidku Jja armu käed,
Et ifka süütaks, wagaks jäed!

Pärnus, 4. sept. 1898.

127. Nõiawäeline wõim.

Ü ks nõiawäeline wõim	Et jälle waitfelt rõõmusta
On ilmas olemas,	Wõid omas südames.
Kui walul haawatud su waim,	See nõiawäeline wõim
Ta ainus aitamas.	Siin põrmuliste seas,
Su hinge haawu paranda	Kui Jumalate kudu-lõim,
Wõib tema nõiduses,	Tad nimetaks — a e g.

Wiljandis, 29. sept. 1898.

128.

Rus kurjus, kahju-rõõm ja wiha
Kord tõstab määratsewalt pääd,
Sääl langeb hinge hellam iha,
Ja häwinewad kõrged hääd.

1898.

129. Ära uinu.

Ä ra uinu, kui on päew	Wõõle kinnita su wöö,
Selgelt paistmas õues;	Siht pea kindlalt filmas,
Mulju maha une waew,	Küll siis iga raskem töö
Julgus tõusku põues.	Korda läeb sul ilmas.

Wiljandis, 30. sept. 1898.

130. Weel ei ole.

<p>Armastust ja tema wõimu, Taewalikkju joomastust, Südamete jala põimu, Neiu kaijus kallistust, Tihtigi ma olen luules Oma kohta tabanud, Aga, see kõik ainult huuldel Tumel aimul fajanud.</p>	<p>Weel ei ole laias ilmas Leidnud neidu nägusat, Kes wast minu julges filmas Süütand pilku õrnemat. Waba, waba weel mu hing Nagu tuhiseja tuul, — Nagu merel laende lend Tufsub rõõmsalt waba rind.</p>
--	---

Wiljandis, 1. okt. 1898.

131. Armastan.

<p>Kuid ometi, ma armastan Nii palawalt, nii kindlalt, Et tema eest ma tahaksin Ka elu jätta rõõmsalt.</p>	<p>See armastus, fas tead wend, On Eesti isamaale; Sest igawesti leegib rind, Ma elan, juren talle.</p>
--	--

<p>See armastus, mu südames, On igawene tuli, Ei kustuta wõi iganes — Tad Looja pöue panni.</p>	<p>Jah, isamaa mu armufe, Mu fulda kallis mõrsja, — Ma tema truwinim peiufe, Kord uinun tema hõlma!</p>
--	--

Wiljandis, 2 okt. 1898.

132.

Õrnalt tärkab armu idu
 Kuumalt tufswas südames,
 Suurduneb kui luule-kudu,
 Täidab rinda õndsjuses.

1898.

133.

<p>Pime õõ katab maailma; Lehtedes sabistab tuul, Peletab langewat külma Hilijel sügise kuul. Taewasel jinawal telgil, Lõpmata õhkude ra'al,</p>	<p>Tähed, hõbeda helgil, Sirawad, wilguwad sääl. — Hilja on aeg, — ju kell neli, — Kufedgi ammu on lauln'd, Aga weel kütcentaw uni Pole mu laugele tuln'd.</p>
---	---

Kõik mu ümber on waga,
 Hingamas rahulist und . . .
 Ometi — rahutult aga
 Tõuseb ja langeb mu rind.
 Sügawast südame põhjust
 Tundmus üht õhke häält toob,
 Pigistab pisarat silmast —
 Luule üht pildikest loob.
 Tuhantes wärwis ja joondes
 Kujuneb, muutuneb pilt —
 Wiljandis, 16 okt. 1898.

Wahel nii tume, säälsamas
 Särab kui teemanti kilt.
 Wahel ta paisub nii suureks,
 Kataksgi taewast ja maad;
 Warsti läeb jällegiwäikeks,
 Waewalt tad' olemas näed!
 Wiimati raskelt mul langeb
 Rinnale õhetaw pää,
 Õhke hää! südamest tõuseb:
 Looja, jah nõnda on hää!...

134. Hääd õnne!

Oh kuis mind õnnestab, teeb rõõmsaks
 See hellam soowitus Te' poolt:
 „Hääd õnne, jõudu — et Te wõitjaks
 Ja kangelaseks jääksite!“ . . .
 See kostis nagu pilwe piirelt
 Orn taewaline muusika,
 Kui hommikuise päikse tiirelt
 Teemantlik kaste tilgake.
 Hääd õnne, hääd õnne!
 Ohk küll ei jaksan'd wõidu-pärga
 Ma rahwa hõiskel pärida,
 Kuid jüiski täidab rõõm mu rinda:
 End jõudsin auusalt kaitseda;
 Seft kui kesk-wõitlemise raskust,
 Mu meelde tuli soowitus —
 Jõud paisus, süda tuffsus julgust,
 Jalg leidis kaljul toetust.
 Hääd õnne, hääd õnne!
 Wiljandis, 28 okt. 1898.

135. Tule!

Tule weel ferd, oh ma palun,
 Tule ainus ferdgi weel,
 Et Sind näen Su kõnet kuulen,
 Jõudu saan s'est elu-teel.

Ainus ferd weel tahan waata
 Sügawalt Su filmasse,
 Jänunejat hinge joota —
 Ja siis rändan ilmasse!

Kaugel kodust, wõõral rajal
 Ütši waene rändan siis . . .
 Waitset leina laulu f ajal
 Kostab wiimne kandli wiis.

Tule! jah, weel tahan näha
 Wiimast, wiimast forda Sind, —
 Kannatuseks jõudu saada
 Et ei walul lõhkeks rind!

Wiljandis, 16 now. 1898.

136. Ei tulnud ta!

Ei tulnud ta! küll ootsin
 Ma hinge ihaga . . .
 Jah, pettus kõik, mis lootsin —
 Kõik lõppend „sellega“! —

Jäe wait, mu waene süda,
 Miks tulsud waluga?
 Ah, wiletsus ja häda
 On ainult sinuga!

Jäe wait! ei armu ilu
 Sind ialgi õnnesta . . .
 Jäe wait! ja mata walu
 Ja wapralt kannata.

Wiljandis, 16 now. 1898.

137. Küll mind püüdis.

Küll mind püüdis puudus, häda
Waljul waewal rõhuda,
Aga süiski, kõike seda
Olen jõudnud faota.

Jälle kerge, lahke waba,
Mure koorm on kadunud;
Tallan kergelt röömu rada,
Küttfed kõik on langenud!

Wiljandis, 27 now. 1898.

138. Nii on minu põues ka.

Weel on õues pime öö,
Weel ei koitu puna;
Taewa telgil tähe-wöö
Heidab õrna kuma.

Aga hommit, pea ta
Jouab ilu helgil —
Päike auu ja iluga
Tõuseb sini-telgil.

*

*

*

Nõnda minu põues ka
Öö weel walitsemas,
Tähte- ja hõbe läifega
Tundeid uinutamas.

Kuid sääl warsti, särades
Tõuseb kuldne päike,
Ärkab kõik mu südames —
Kõik nii walge, selge.

Wiljandis, 13 detf. 1898.

139. Ta tõutas ;

Ta tõutas mull' tuhat korda :
„Ei ialgi sind unusta!“
Ja joowastuses wastu rinda
Tad wõtfin hellalt waota.

Siis rändasim ma ilma süsse
Ja käisim läbi kaugeid maad,
Kuid kustumata südamesse
Jäi t e m a' pilt ja end'sed a'ad.

Kui kodumaale jälle tulin
Ma õnnelikult tagasi,
Mu neiu teise kaenlas leitsin . . .
Mind nähes langes põlvili :

„Oh anna andeks, et kord mina
Sull' kindlalt truudust wandusin !
Kuid pärast, kui ju läinud Sina,
Ei armasta find — märkasin.

Nii läksid päewad ja ma leitsin
Uut, tõsist, kindlat armastust ;
Sind armu kaisus unustasin —
Nüüd tood sa mulle õnnetust ! ”

Ma laua waatasin ta pääle,
Kuis põrmus mu ees põlvitas,
Ma kuulasin ta palwe hääle,
Kind põrgu tules laenetas . . .

Oh kõik on wankum luule-fuju —
Tõest, wähe tõsist armastust !
Üks ainus nähtus, pilkne tuju
Toob uut ja jagab unustust.

See roosi-suuke, mis nii kena,
Wõis pühalt walet wanduda !
Need filmad, kui õrn taewa fina,
Need wõisid walet warjata !

Ei ! enam mõtelda ei taha.
Jäe terweks ! Olgu — nnuista . . .
Uht surnut matan põues maha,
Mis ial ei wõi ärgata ! —

Wiljandis, 20 detf. 1898.

Hiilgaw walgus woolab alla
 Taewa telgist ilmale, —
 Nüüd on taewa wäraw walla,
 Jeesus sündin'd ilmale.

Jngli koorid ühinewad
 Suureks, suureks kontserdiks;
 Metsas puud ja põõsad muutwad
 Wälgu karwa teemantiks.

Suure püha tundmus täidab
 Igat kohta looduses,
 Rõõmu helki rinda heidab,
 Tänu paisub südames :

Jumal inimeseks saanud,
 Meie wennaiks, trööstijaks;
 Alma lunastama tulnud,
 Inimeste õndsuseks.

Langegem nüüd sõime ette
 Ruumas tänus põlwili — —
 Ta teeb lõppu talwe ööle,
 Loob meil' taewa lillesi.

Wiljandis, 24. detj. 1898.

141. Aasta weerul

Aastad lennu kombel läewad,
Ära kaowad warjuna;
Mat'wad kurwad, õndsad päewad
Gauda ühes endaga.

Mitmed rõõmud läinud aastal
Kinda õnnel täitsiwad;
Mitmed walud raskel waewal
Armuta meid rõhufiwad.

Aga, kõik nüüd mööda läinud,
Kõik on unustatud nüüd —
Wana aasta otsa saanud,
Uuel' kõlab kiidu hüüd.

Kõnda läewad warju kombel
Aastad aasta järele,
Ja me ilma elu päewad
Jõudwad pea lõpule!

Wiljandis, 31. detf. 1898.

10

SVURK

Hind 25 kop.

